

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

CAUZA BOLOVAN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 64541/01)

Hotărâre

Strasbourg

24 noiembrie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bolovan împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupanèiè, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judcători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 3 noiembrie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 64541/01 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Constantin Bolovan („reclamantul”), a sesizat Curtea la 26 august 1998, în temeiul fostului art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de Cabinetul de avocatură Oancea-Rădulețu cu sediul în Craiova. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. În special, reclamantul a pretins faptul că a fost lovit de un ofițer de poliție, că acțiunea penală împotriva sa nu a fost echitabilă și că drepturile sale de proprietate au fost încălcate.

4. Cererea sa a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, când Protocolul nr. 11 la Convenție a intrat în vigoare (art. 5 § 2 din Protocolul nr. 11).

5. La 13 aprilie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererile descrise anterior. Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1944 și locuiește în Cioroiași. La momentul faptelor lucra ca șofer profesionist.

A. Evenimentele din 21 iunie 1997

1. Versiunea reclamantului cu privire la incidentul în care a fost implicat împreună cu poliția

7. La 21 iunie 1997, în jurul orei 19.00, reclamantul a oprit mașina pe marginea șoselei, cu intenția de a-și petrece noaptea în șopronul său. Acesta era însoțit de prietena sa, S.U. În momentul în care s-au îndepărtat de mașină, doi plutonieri au coborât dintr-o mașină și s-au apropiat de aceștia, unul în uniformă (S.D.), iar celălalt îmbrăcat civil (P.D.). și alți agenți de poliție au asistat la scenă, având în vedere că se efectuau controale în trafic.

S.D. i-a cerut reclamantului să prezinte actele de identitate, dar acesta din urmă nu le-a putut prezenta pentru că le lăsase în cealaltă mașină a sa. S.D. i-a smulț cheile de la mașină din mână cu intenția de a percheziționa mașina. Reclamantul i-a spus că nu va găsi actele în mașină și că, de fapt, tocmai ce fusese amendat pentru aceeași infracțiune. Acesta a băgat mâna în buzunar pentru a scoate raportul întocmit de poliție.

La acel moment, ofițerul de poliție l-a lovit pe reclamant cu pumnul în gură și a încercat să îl lovească din nou. Reclamantul s-a dat în spate și a ridicat piciorul pentru a se apăra. P.D. a intervenit și doi agenți de poliție l-au aruncat pe reclamant cu fața pe mașină și l-au percheziționat pe el și vehiculul său. În timp ce îi sângera buza, reclamantul le-a strigat agenților de poliție „milițieni”. Apoi, le-a spus că va merge direct la un medic legist și că îi va da în judecată.

2. Versiunea autorităților cu privire la incidentul în care au fost implicați reclamantul și poliția

8. La 21 iunie 1997, în jurul orei 19.00, reclamantul conducea automobilul fiind sub influența alcoolului. Când a văzut că agenți de poliție efectuau controale în trafic, a hotărât să oprească automobilul și să meargă mai departe pe jos, pentru a evita să fie prins la volan în stare de ebrietate. Agenții de poliție S.D. și P.D. l-au observat pe reclamant și au presupus că încerca să evite controlul. Aceștia l-au abordat din mașină. S.D. s-a prezentat și a solicitat actele de identitate.

Reclamantul le-a întors spatele agenților de poliție, a țipat că era abuzat și le-a spus că nu avea acte la el. Acesta era incoerent și mirosea a alcool. Agenții de poliție i-au cerut să îi însoțească la spital pentru recoltare de sânge. Reclamantul a refuzat să îi însoțească. Când S.D. a încercat să îl ia de braț, reclamantul a devenit violent și agresiv. L-a lovit pe S.D. în picior. Atunci, S.D. și P.D. l-au imobilizat, dar acesta a reușit să îi rupă uniformă lui S.D.

B. Ancheta penală împotriva reclamantului

9. După incident, reclamantul a fost dus direct la spital pentru a i se măsura nivelul de alcool din sânge. După efectuarea testelor standard, medicul a concluzionat că reclamantul nu se afla sub influența alcoolului. De asemenea, aceasta a notat în fișa medicală că reclamantul prezenta o mică vânătăie în partea stângă a buzei superioare. Două mostre de urină au fost prelevate și trimise la laborator pentru teste suplimentare. Rezultatele (disponibile la 23 iunie 1997) au arătat o concentrație de alcool de 1,45g/‰.

10. Mai târziu, în aceeași seară, reclamantul a fost dus de la spital la sediul poliției. și mașina sa a fost adusă în curtea poliției. Prietena sa a fost interogată până la ora 23.00, când a fost eliberată.

11. La 22 iunie 1997, procurorul a dispus arestarea reclamantului. La 23 iunie 1997, acesta a fost reținut pentru treizeci de zile. Acesta a fost reținut până la sfârșitul anchetei penale împotriva sa.

12. La câteva zile după incident, poliția i-a permis lui S.U. să ridice mașina reclamantului din curtea poliției.

13. La 8 iulie 1997, Procurorul de pe lângă Tribunalul Dolj a acuzat reclamantul pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere sub influența alcoolului și de ultraj. Acesta a descris incidentul după cum urmează:

„Având în vedere că [reclamantul] nu avea acte de identitate, [S.D.] a insistat să meargă la spital și când a încercat să îl ia de braț pentru a-l conduce la mașina poliției, [reclamantul] a devenit violent, smucindu-se și lovindu-l în femurul stâng, aproape de șold. (...)”

În cursul interviului, [reclamantul] a admis parțial faptele; acesta a declarat că ar fi consumat doar o bere în jurul orei 11.00 și că l-ar fi lovit pe agentul de poliție doar după ce acesta l-a pălmuit.”

14. La 8 septembrie 1997, instanța a ascultat declarațiile lui S.U. și ale unui martor, D.P. aceștia și-au menținut declarațiile făcute în fața procurorului, dar prima a adăugat că l-ar fi văzut pe agentul de poliție lovindu-l pe reclamant și că acesta ar fi început să sângereze, iar cel de-al doilea a adăugat că l-a văzut pe reclamant sângerând.

15. La 20 octombrie 1997, Tribunalul Dolj a acuzat reclamantul pentru infracțiunile săvârșite și l-a condamnat la trei ani de închisoare. Instanța a admis versiunea procurorului cu privire la evenimente. Reclamantul a reiterat faptul că a fost lovit de S.D. Instanța a respins declarațiile făcute de S.U. și de D.P., după cum urmează:

„Este adevărat că, în fața instanței, martorul [S.U.] a declarat că reclamantul a fost lovit de [S.D.], iar martorul D.P. a observat că reclamantul sângera, fără să vadă dacă a fost lovit sau nu. Totuși, aceste declarații vor fi respinse ca mincinoase în măsura în care, pe parcursul anchetei penale, martorul nu a făcut astfel de declarații și nu putea justifica motivul pentru care a procedat astfel.”

16. Reclamantul a introdus apel împotriva hotărârii. Acesta a reiterat faptul că el a fost lovit primul, de către agentul de poliție, și a făcut trimitere la fișa medicală pentru a dovedi faptul că a fost agresat. Curtea de Apel Craiova și-a întemeiat examinarea pe declarația reclamantului în fața procurorului și a considerat că alegațiile sale nu erau susținute de probe. Prin urmare, la 12 februarie 1998, acesta a admis decizia tribunalului.

17. La 19 iunie 1998, Curtea Supremă de Justiție a menținut condamnarea, în urma recursului reclamantilor. Aceasta afirma că:

„Niciunul dintre martorii audiați în speță nu a confirmat apărarea reclamantului, conform căruia a fost lovit imediat după ce i s-a cerut să prezinte actele de identitate.”

18. La 7 august 1998, reclamantul a solicitat Procurorului general să introducă un recurs în anulare împotriva hotărârii definitive din 19 iunie 1998. La 30 octombrie 1998, Procurorul general l-a informat că nu existau motive să solicite un recurs în anulare. A primit același răspuns chiar și după ce s-a plâns de faptul că intenția sa a fost să introducă o contestație în anulare.

C. Plângeri împotriva agenților de poliție

19. La 26 iulie 1997, reclamantul a introdus o plângere penală împotriva lui S.D. la Parchetul Militar Craiova. Acesta a acuzat agentul de poliție că l-a lovit peste gură și peste ceafă.

20. Acesta a fost audiat la 14 august 1997 și 8 ianuarie 1998.

21. La 12 septembrie 1997, S.D. a dat o declarație.

22. La 23 septembrie 1997, reclamantul a introdus o plângere pentru furt din autovehiculul său, din apartamentul și șopron, având în vedere că toate cheile de pe breloc au fost confiscate de poliție și apoi predate lui S.U.

23. Agenții de poliție care au fost martori la incident au fost audiați de procuror. Toți au declarat că reclamantul a fost recalcitrant și că l-a lovit pe S.D.

24. La 30 ianuarie 1998, Parchetul Militar Craiova a decis neînceperea urmăririi penale împotriva lui S.D. și a celorlalți agenți de poliție. Acesta a considerat că reclamantul a avut un comportament agresiv în seara zilei de 21 iunie 1997. Decizia nu a făcut nicio referire la vreun act de violență comis de agentul de poliție. În ceea ce privește acuzația de furt, acesta luat act de faptul că:

„Autovehiculul a fost adus în curtea Brigăzii de Poliție Rutieră și, având în vedere faptul că șoferul a fost arestat în aceeași zi de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj pentru ultraj, acesta a fost predat lui [S.U.], amanta reclamantului, și a fost întocmit un raport. ...

Nu există probe care să indice că s-a furat ceva din autovehicul; raportul confirmă faptul că acesta i-a fost predat [lui S.U.] în stare bună.”

25. Plângerile ulterioare introduse de reclamant nu au dus la redeschiderea cauzei de către Parchetul Militar, ultima ordonanță de neîncepere a urmăririi penale datând din 26 august 1999.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

26. Dispozițiile relevante din Codul de procedură penală și dispozițiile care reglementează poliția și parchetul militar sunt stabilite în hotărârea *Dumitru Popescu împotriva României* [(nr. 1), nr. 49234/99, pct. 43-46, aprilie 2007] și *Barbu Anghelescu împotriva României* (nr. 46430/99, pct. 40, 5 octombrie 2004).

27. La pct. 43-45 din hotărârea în cauza *Dumitru Popescu (nr. 1)*, citată mai sus, există o descriere a evoluției legislației privind plângerile referitoare la acte ale procurorului (art. 278 C. proc. pen. și art. 278¹ introdus de Legea nr. 281/24 iunie 2003, aplicabilă de la 1 ianuarie 2004).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA APLICARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

28. Reclamantul s-a plâns de relele tratamente la care a fost supus în cadrul incidentului din 21 iunie 1997 de către agenții de poliție. Acesta a invocat art. 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

29. Conform aceluiași articol, instanța a invocat, împreună cu părțile, chestiunea eficienței investigației în ceea ce privește acuzațiile reclamantului privind rele tratamente.

A. Cu privire la admisibilitate

30. Guvernul a considerat că reclamantul nu a epuizat căile de atac interne, în sensul că nu a folosit plângerea prevăzută la art. 278¹ C. proc. pen., introdus de Legea nr. 281/2003. Acesta a invocat *Brusco împotriva Italiei* [(dec.), nr. 69789/01, CEDO 2001-IX) și *Nogolica împotriva Croației* [(dec.), nr. 77784/01, CEDO 2002-VIII].

31. Reclamantul a evidențiat faptul că Guvernul nu a dovedit că apelul, care nu exista la momentul faptelor, ar fi fost eficient pentru acesta.

32. Instanța a stabilit deja că plângerea sugerată de Guvern nu era disponibilă în practică în cauze similare celei din prezenta speță. În cauza *Dumitru Popescu*, citată anterior la pct. 56, instanța a concluzionat că un interval de cinci ani între momentul faptelor anchetate și intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003 era prea lung și a făcut plângerea ineficientă. Instanța a ajuns

la o concluzie similară în cauza *Mantog împotriva României* (nr. 2893/02, pct. 54, 11 octombrie 2007), unde a considerat că un interval de trei ani a fost prea lung.

În prezenta cauză au trecut șase ani între respectivul incident și data intrării în vigoare a noii căi de atac. Instanța nu identifică niciun motiv pentru a ajunge la o concluzie diferită în ceea ce privește lipsa de eficiență în această cauză față de cea la care a ajuns în cauzele citate mai sus.

Prin urmare, aceasta respinge capătul de cerere al Guvernului întemeiat pe inadmisibilitate.

33. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

34. Guvernul a afirmat faptul că reclamantul nu a prezentat niciun certificat medical care să ateste pretensele rele tratamente. Chiar dacă acesta ar fi fost rănit de către poliție, acest fapt ar fi fost rezultatul propriei violențe și agresiuni. De asemenea, Guvernul a susținut că investigarea alibiilor a fost reală având în vedere că procurorul i-a audiat pe toți cei implicați în altercație.

35. Reclamantul susținea că raportul medical din noaptea incidentului a dovedit că a fost lovit de agentul de poliție. Acesta a contestat independența parchetului militar, având în vedere că face parte din aceeași structură militară ca și poliția.

2. Motivarea Curții

36. Curtea urmează să examineze separat cele două capete ale acestei cereri: pretensele rele tratamente aplicate de autorități și lipsa unei investigații eficiente a incidentelor.

(a) Pretensele rele tratamente aplicate de poliție

37. Cu titlu introductiv, instanța ia act de faptul că părțile au furnizat descrieri conflictuale ale incidentelor. Pe de o parte, reclamantul susținea faptul că a fost lovit de poliție fără ca acest lucru să fie necesar, ceea ce a generat un răspuns din partea sa. Pe de altă parte, în timp ce contestau faptul că s-a folosit violența în cazul reclamantului, autoritățile au considerat că orice răni care ar fi putut fi cauzate de poliție au fost consecința comportamentului agresiv al reclamantului.

38. Instanța face trimitere la jurisprudența sa privind art. 3, în special în ceea ce privește evaluarea nivelului minim de gravitate pe care relele tratamente trebuie să îl atingă pentru a intra sub incidența acestui articol [a se vedea, *Assenov și alții împotriva Bulgariei*, 28 octombrie 1998, pct. 93-94, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VIII, *Irlanda împotriva Regatului Unit*, 18 ianuarie 1978, pct. 162, seria A nr. 25, *Kud³a împotriva Poloniei* (GC), nr. 30210/96, pct. 91-92, CEDO 2000-XI, *Peers împotriva Greciei*, nr. 28524/95, pct. 67-74, CEDO 2001-III, și *Raninen împotriva Finlandei*, 16 decembrie 1997, § 55, *Rapoarte* 1997-VIII).

39. În special, acesta reiterează faptul că, în evaluarea probelor, acesta adoptă standardul probei „dincolo de orice îndoială rezonabilă”. Astfel de probe pot rezulta din coexistența unor inferențe suficient de puternice, clare și concordante sau a unor prezumții similare de fapt irefutabile (a se vedea, *Orhan împotriva Turciei*, nr. 25656/94, pct. 264, CEDO 2002).

40. În ultimul rând, instanța este impresionată de natura subsidiară a rolului său și trebuie să aibă grijă în asumarea rolului de instanță de prim grad competentă cu judecarea în fapt, în cazul în care aceasta nu este de neevitat având în vedere circumstanțele unei cauze specifice

[a se vedea, de exemplu, *McKerr împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 28883/95, 4 aprilie 2000].

41. În prezenta cauză, instanța ia act de faptul că reclamantul dispune de un certificat medical care atesta prezența rănilor [a se vedea, *per a contrario*, *Barbu Anghelescu împotriva României nr. 2* (dec.), nr. 2871/02, 26 februarie 2008]. Acesta a introdus o plângere penală împotriva agentului de poliție, pe care l-a acuzat de faptul că l-a lovit primul, dar urmărirea penală a fost întreruptă fără vreo stabilire concretă a originii vânătaii reclamantului. Declarațiile martorilor sunt contradictorii, prietena reclamantului fiind singura care a susținut pe deplin versiunea sa cu privire la fapte.

42. Nu a existat nicio recunoaștere oficială a vreunui act de violență împotriva reclamantului, dar Guvernul nu a oferit nicio explicație cu privire la cauza rănilor reclamantului, care au fost înregistrate în certificatul medical în seara incidentelor.

43. În plus, din descrierea faptelor de către instanțele interne reiese că agenții de poliție erau mai numeroși decât reclamantul: doi agenți de poliție l-au abordat direct, în timp ce alți doi erau în apropiere. Afirmațiile agenților de poliție au menținut în mod consecvent faptul că reclamantul a încercat să îl lovească pe S.D. în picior, în timp ce nu s-a făcut nicio referire la vreun gest din partea reclamantului care ar fi putut justifica lovirea sa în cap sau gură ca auto-apărare. În plus, reclamantul avea cincizeci și trei de ani și nu era înarmat.

Prin urmare, în timp ce o mică vânătaie nu era în sine suficient de gravă pentru a depăși pragul impus de art. 3, instanța consideră că, în circumstanțele cauzei, rana pretinsă de reclamant atinge pragul minim de gravitate impus de acest articol.

44. Cu toate acestea, instanța admite că probele de la dosar indică faptul că întâlnirea dintre reclamant și poliție în seara zilei de 21 iunie 1997 a fost violentă, cu acte de abuz și violență din partea reclamantului care puteau justifica folosirea forței pentru a-l controla. În plus, reiese că reclamantul se afla sub influența alcoolului la momentul respectiv (a se vedea supra, pct. 9).

45. În aceste circumstanțe, este imposibil de stabilit, în baza probelor prezentate în fața sa, dacă reclamantul a suferit sau nu, din partea autorităților, tratamente contrare art. 3 din Convenție, astfel cum pretindea [a se vedea, *Assenov și alții împotriva Bulgariei*, 28 octombrie 1998, pct. 100, *Culegere de hotărâri și decizii 1998-VIII*, și *Dumitru Popescu (nr. 1)*, citată anterior, pct. 69].

46. Chestiunea de a ști dacă imposibilitatea de stabilire a faptelor din perspectiva art. 3 este cauzată de pretinsa ineficiență a urmăririi penale nu intră sub incidența obiectului art. 3, ci ridică probleme în ceea ce privește aspectul procedural al acestui articol; instanța urmează să le examineze în continuare [a se vedea și *Dumitru Popescu (nr. 1)*, citată anterior, pct. 67].

47. Prin urmare, instanța nu poate stabili că a fost încălcat art. 3 în partea sa materială.

(b) Temeinicia anchetei

48. Instanța reiterează faptul că în cazul în care o persoană formulează o plângere conform căreia a fost victima unor rele tratamente din partea agenților de poliție sau a altor astfel de agenți ai statului sau în arestul acestora, care încălcau art. 3, această dispoziție impune efectuarea unei anchete oficiale eficiente

49. În sfârșit, în ciuda rolului său subsidiar în examinarea probelor, instanța reiterează faptul că în cazul în care se fac acuzații în temeiul art. 3 din Convenție, instanța trebuie să aplice un control deosebit de riguros chiar dacă anumite proceduri și investigații interne au avut deja loc [a se vedea, de exemplu, *McKerr împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 28883/95, 4 aprilie 2000, și *Cobzaru împotriva României*, nr. 48254/99, pct. 65, 26 iulie 2007).

50. Instanța consideră că având în vedere natura răniilor suferite de reclamant și circumstanțele în care a avut loc, se poate considera că reclamantul a formulat o cerere discutabilă în temeiul art. 3.

51. Instanța se interesează, în special, de modul în care s-a desfășurat ancheta penală în speță. Aceasta reiterează faptul că un procuror militar a fost însărcinat cu investigarea relelor tratamente presupuse a fi comise de agenții de poliție. Instanța a stabilit deja că legislația aplicabilă la momentul faptelor a făcut îndoielnică independența ierarhică și instituțională a procurorului militar [a se vedea, *Barbu Anghelescu*, pct. 40-30 și 70, și *Dumitru Popescu (nr. 1)*, pct. 74-78, citată anterior, *Melinte împotriva României*, nr. 43247/02, pct. 23-30, 9 noiembrie 2006, și *Georgescu împotriva României*, nr. 25230/03, pct. 75, 13 mai 2008].

52. Aceste îndoieli se reflectă în prezenta cauză prin modul în care s-a desfășurat ancheta. În special, instanța ia act de faptul că procurorul militar a audiat agenții de poliție prezenți la fața locului, fără alți martori, nici cei audiați în primă instanță în cadrul anchetei penale împotriva reclamantului. În plus, deși doi dintre ultimii martori, și anume S.U. și D.P., au declarat, la 8 septembrie 1997, când ancheta privind alegațiile de rele tratamente era în curs, că reclamantul a fost rănit în cursul evenimentelor, procurorul militar nu i-a anchetat și nu a făcut trimitere la afirmațiile lor în decizia sa.

De asemenea, instanța se preocupă de faptul că procurorul militar nu a examinat fișa medicală a rănilor reclamantului.

53. Având în vedere deficiențele menționate mai sus, identificate în cursul anchetei, instanța concluzionează că autoritățile statului nu au investigat în mod corespunzător acuzațiile reclamantului privind relele tratamente.

54. Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție, sub aspect procedural.

II. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

55. Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 6 § 1 și 3 (b) și (c) din Convenție, că ancheta penală împotriva sa nu a fost echitabilă. De asemenea, acesta a susținut că nu dispunea de o cale de atac pentru a se plânga în mod efectiv de relele tratamente, care încălcau art. 13 din Convenție. Reclamantul se plângea, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, de faptul că poliția a predat autoturismul și cheile casei sale prietenei sale și că bunurile sale nu au fost întreținute în perioada detenției sale.

Având în vedere constatarea încălcării art. 3 din Convenție în ceea ce privește principala cerere a reclamantului, Curtea consideră că, în timp ce cererile de mai sus sunt admisibile, nu este necesar să examineze dacă, în speță, au fost, de asemenea, încălcate art. 6 § 1 și 3 și 13 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1.

56. În sfârșit, reclamantul a considerat că a fost arestat ilegal (art. 5 din Convenție), că dreptul său la prezumția de nevinovăție a fost încălcat (art. 6 § 2 din Convenție), că Procurorul General nu i-a permis să introducă o cerere de anulare a hotărârii definitive (art. 13 din Convenție) și că a fost arestat și suspus unor rele tratamente din cauză că era șofer profesionist (art. 14 din Convenție).

Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

57. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. Reclamantul solicită 100 000 EUR cu titlu de prejudiciu material și moral, pentru compensarea pierderii proprietății sale în timpul detenției, pentru câștigurile pierdute și pentru reducerea pensiei sale din cauza acestei perioade. În ceea ce privește prejudiciul moral, acesta pretinde că evenimentele i-au afectat demnitatea și respectul față de sine și că a fost umilit din cauză că a fost deținut.

59. Guvernul declară ca pretențiile reclamantului privind prejudiciul material nu erau fondate și erau speculative iar cele privind prejudiciul moral erau excesive

60. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge cererea. Pe de altă parte, recunoaște faptul că reclamanta a fost supusă unor suferințe și unui sentiment de frustrare ca urmare a faptului că statul nu a respectat drepturile prevăzute la art. 5 § 3. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantei 2 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

61. Reclamantul nu a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată.

C. Dobânzi moratorii

62. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

***PENTRU ACESTE MOTIVE,
În unanimitate,
CURTEA,***

1. **Declara** cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 3, art.6 § 1 și § 3, din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru restul capetelor de cerere.
2. **Hotărăște** că nu a fost încălcat art. 3 din Convenție pe fond;
3. **Hotărăște** că a fost încălcat art. 3 din Convenție, sub aspect procedural;
4. **Hotărăște** ca nu este necesar să se examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 și §3 și art. 13 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
5. **Hotărăște:**
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 4 000 EUR (patru mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - (b) că, de la expirarea termenului menționat oi până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
6. **Respinge** cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 24 noiembrie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Preşedinte